

„Noh, kuulge ommeti, õpetaja herra, ta mõtleb muudgu Mari peale.“

„Ja minu naesel ei ole jälle muud peas kui Britsu Peeter.“

„Aga lapsed,“ ütles õpetaja herra, „Beetrisi ja Marisi on juba ka paar saanud.“

„Jah, muidugi; et ta mind ei saanud, siis tegi Brits Paagi tütreaga pulmad!“

„Ja see oleks teda läest lastnud, kui mina veel pois-mees oleks.“

„Nii ehk teistiti, see on Teie ütspuha sõit.“ „Mitte sugugi ei ole see mulle ütspuha, kui Prants teise järel jookseb,“ kostis Kadri ja litsus põlde nurgaga vastu filmi.

„Ka mulle ei ole see meele järele kui Peter nii sa-gedaSte mele juure siise tuleb ja minu naene siis tema sõrwale istub ja juttu westab.“

„Ma pean iga wõõra vastu lahte olema.“ „Ja mina ei wõi mitte harimata kombel mõõda minna kui Britsu naene mulle juhtub vastu tulema.“

„Ja, ja, mina juba tean, kuidas asjalugu on.“

„Mina nõndasammuti.“

„Aga lapsed, nii ei tohi kristlik abielu rahwas mitte teine teisega elada,“ sõitles õpetaja herra.

Kõik see ei aitanud ommetegi mitte. Waen kaswas ja läks hullemaks, nõnda et üht päewagi mõõda ei läinud, kui wõõrastemajas „Kuldseafesele“ tüli ja riidu ei olnud.

Tall tuli; ilus Jõulupüha läks mõõda ja wanaasta õhtul olwad alalised wõõrad koos, selle juure ka peremees ja perenaene asustwad. Laua ülemises otsas istus wärwija Dert, kes puhkamise ajal arstiteaduse raamatuid uuris, selle järele teaduslikka kõneld pidas, ja igauht, kes ennast tema kätte usaldas, arstimise alla wõttis. Abi-otstjaid tuli õige rohkesti tema juure, sest päris tohter oli üks kümmeSond wersta sealt eemal ühes wäikeses linnakeses.

Dert arstis nii inimesi kui elajaid ühesuguse armas-tuse ja hoolega. Et temal selle juures mitte igaford õnnelik läsi ei olnud — noh, mis tema siis senna wõis parata, eiks ka kõige kuulsamate tohtrite juures seda ette tule.

Teises laua otsas istus endine advokatikirjutaja Peter. Ta pidas poodi, kus wanu asju müüdi ja seal sõrwal andis ta nõuu ja seletusi kohtuasjades. Peter ei sallinud wärwijat, sest et see tema ainsa weel terve hamba haige asemel oli wälja tõmmanud.

Murgaadwotati sõrwal oli wiimsest Sassa-Prantsuse sõjast üks wana kurt soldat, ja selle sõrwal jälle 250-ne naelaline pogarimeister Sui, kellel sõdgiisu oli nagu rehe-peljal ja ühe kausitäie teise järele nabla pani ja sellegi-pärasõ kurbameeleline oli ja seal juures weel wäga eba-ustlik. Sui ja Dert waheldaswad oma arwamisi teine teisega.

„Kõik selge rumalus! Seda ei ole olemas!“ finnitäs Dert.

„Ja see on ommetegi olemas! Kui ma Teile ütles, et minu õnnis wanaema seda ise on näinud,“ kostis Sui.

„Auu Teie õndsõ wanaemale, aga niisugust waimude lugu ei usu tänapäew enam üksigi mõistlik inimene. Mis Teie, kooliõpetaja, sellest arwate?“

See kuitwas mees ei olnud tähelegi pannud, mis teised räägitiwad, waid ütles niisama wahela: „Laewa ja maa wahel on enam asju kui Teie koolitarlus seda teab ehk unesgi näha.“

„Nii jah, seal Teie kuulete nüüd! Kui teegi oma abi-laasa trunduse üle kahewahel on, siis on tal üksnes tarwis, ühel õõl kaheteistkümnest õõst, ristee peale minna — meil siin ligidal on niisugune sünnis ristee — omad filmad, kui leStõõ tund lõõb, finni pigistada, kolm forda finnite filmadega kumardada ja siis tohe ümber waadata. Kui teegi seda teeb, siis seisab tema abikaasa kaasarmutene tema ees, niipea kui ta filmad jälle lahti teeb.“

„Ütleme, see oleks tõeste nõnda,“ hüüdis Dert, „mis kasu sellest siis oleks?“

„Ühhi lori, seda saab ilma nende wiguritetagi teada.“

„Mitte itka,“ ütles Prants Hippel, ja waatas sapi-selt oma naise peale: „Seda proowi wõiks lergeSte teha.“

„Sel katsel on ka oma halb külq,“ ütles Sui edasi. „Kui tabillane isik ei ilmu, siis arwab mees ehk naene oma teise poole trunduse sellega selgels tehtud olema, kui ta aga iseennast näeb“

„Ja siis?“

„Siis kuulutab see temale ette, et ta sel aastal peab surema.“

„Kas kuuled —“

„Ja näeb ta üht kuitwat ehk sugulast, siis sureb see kaheteistkümnne tuu jooksul.“

„Soool! —“